

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
118-0-Увп-06-000 080
Бања Лука, 8.6.2007. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Дарка Осмића, као председника вијећа, те Јанка Нинића, Горјане Попадић, Петра Бајића и Драгослава Лукића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Снежане Црнојевић, у управном спору по тужби А. К. из Б. Л. - са садашњим боравиштем у САД (у даљем тексту: тужилац), заступаног по В. Р., адвокату из Б. Л. против рјешења туженог министарства број 05-050-01-780/04 од 19.7.2004. године, у предмету враћања посједа стана, одлучујући по захтјеву заинтересованог лица М. Ј. из Б. Л., заступаног по пуномоћницима Ј. Ј. и Ј. И., адвокатима из Б. Л. за ванредно преиспитивање пресуде овог суда број У-925/04 од 07.06.2006. године, у сједници вијећа одржаној дана 8.6.2007. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом, уважењем тужбе, поништен је напријед наведени оспорени акт, којим је одбијена жалба тужиоца против закључка Одсјека Б. Л., број 05-050-02-02-1233/00 од 8.12.2003. године. А тим закључком одбачен је захтјев тужиоца за враћање посједа стана бр. 21 у згради бр. 16/3, у Б. Л., којег је у његово име поднијела Р. С. из Г. Истовремено, пресудом је одлучено да се уважава и жалба тужиоца против тога закључка тако што се он поништава и предмет враћа првостепеном органу на поновни поступак - уз одредбу да та пресуда у свему замјењује поништени акт тужене стране.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде, заинтересовано лице у смислу одредаба члана 16. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94 - у даљем тексту: ЗУС), важећег у вријеме подношења тужбе у овом управном спору, М. Ј. из Б. Л. (законити корисник предметне стамбене јединице) оспорава законитост те пресуде због повреде закона и повреде прописа о поступку, дакле, из разлога предвиђених одредбама члана 20. став 1. ЗУС-а, те истиче: да му, прогивно одредбама члана 18. ЗУС-а, уз тужбу нису достављени прилози наведени у тужби, а да суд, и поред његовог тражења у том правцу, није позвао подносиоца тужбе да "тужбу допуни потребним прилозима"; да на позив суда од 13.02.2006. године С. Г.-В. и Р. С., у датом року нису доказали свој статус пуномоћника у овој ствари (С. Г.-В. као потписник тужбе, са ознаком да је пуномоћник тужиоца, а Р. С. као лице које је, тврдећи да је пуномоћник истог лица, поднеском од 03.02.2006. године тражила да се предметна тужба узме приоритетно у поступак); да је у марту мјесецу 2006. године В. Р., адвокат из Б. Л., у списе предмета доставио пуномоћје којим га тужилац овлашћује на заступање у овом управном спору; да је тужба поднесена по другом лицу, а не по том пуномоћнику, па да је требало да услједи њено одбацивање на основу одредаба члана 309. став 4. Закона о парничном поступку; да је суд "пресудио у овој управној ствари, а да се у спису не налази нити једна једина оригинална пуномоћ", јер да су дате као фотокопије "факсираних поднесака"; да су такве "пуномоћи у

фотокопији кориштене у управном поступку, а да тај недостатак... није отклоњен у управном спору". Предлаже да се та пресуда преиначи на начин да суд "донесе правичну и закониту одлуку".

Тужена страна у одговору на захтјев наводи да заинтересовано лице "није истакло нити један ваљани разлог који би довео до укидања" побијане пресуде, па предлаже да се захтјев одбаци.

Тужилац у свом одговору, датом по његовом пуномоћнику, оспорава наводе захтјева истичући: да у списима предмета постоје пуномоћја која је он првобитно дао својој сестри Р.С. овлашћујући је "да предузима све радње око враћања стана"; да је и сам дана 6.4.2000. године захтјев за враћање стана овјерио код нотара и у њему навео као пуномоћника Р. С., која је благовремено поднијела захтјев; да је након тога у два наврата, изјавом овјереном код нотара, одобрио све те њене радње; да је доставио оригинално пуномоћје садашњем пуномоћнику (адвокату) за подношење тужбе и заступање; да је суд све то правилно имао у виду приликом доношења одлуке по тужби; да захтјев заинтересованог лица нема никаквог основа. Предлаже да суд "у свјетлу ових навода донесе праведену и закониту одлуку".

Размотривши захтјев и побијану пресуду по одредбама члана 48. ЗУС-а, затим тужбу и оспорени акт, као и цјелокупне списе овог управног спора и предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Према одредбама члана 59. ЗУС-а, уколико тај закон не садржи одредбе о поступку, у управним споровима сходно ће се примјењивати одредбе Закона о парничном поступку. Како тај закон (ЗУС) не садржи одредбе о пуномоћју, слиједи примјена одредаба члана 301. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 58/03 и 85/03 - у даљем тексту: ЗПП), важећег у вријеме подношења тужбе у овој ствари, по којем пуномоћник може бити адвокат, адвокатско друштво или запослени код службе за бесплатну правну помоћ, као и, за правна лица запослени код тог правног лица, а за физичка лица брачни, односно ванбрачни друг странке или сродник странке по крви или по тазбини.

Неспорна је чињеница да је тужбу у овом управном спору у име тужиоца поднијела С. Г. – В., декларишући се при том као његов пуномоћник. Неспорна је и чињеница да она уз ту тужбу није приложила пуномоћје тужиоца за његово заступање у управном спору или макар за подношење те тужбе.

Надаље, из списка предмета произилази да је суд, у циљу отклањања тога недоводности тужбе, позвао С. Г.-В. (а уз њу и Р. С.) актом од 13.02.2006. године да у року од петнаест дана доставе доказе о њиховим способностима да заступају тужиоца у смислу одредаба члана 301. став 1. Закона о парничном поступку - уз упозорење на посљедице из члана 309. став 4. тога закона. Према враћеним доставницама, подносилац тужбе, С. Г.-В. је тај позив примила 16.02.2006. године, али у датом року она није доставила тражене доказе, нити дала било какав одговор на тај позив. Међутим, умјесто тога, дана 21.2.2006. године улиједио је поднесак В. Р., адвоката из Б. Л., којим обавјештава суд да је он пуномоћник тужиоца у овом управном спору, али да се странка налази у САД, па да није у могућности да у датом року достави пуномоћје, тражећи истовремено продужење рока за "отклањање тог недостатка". Након тога, дана 24.2.2006. године доставио је пуномоћје тужиоца које му је упућено телефаксом, а дана 3.3.2006. године и оригинал тога пуномоћја, у којем стоји да га тужилац овлашћује да може у његово име "поднијети тужбу против туженог министарства Б. Л., ради поништења рјешења туженог Бр. 05-050-01-780/04 од 19.7.2004. године као и предузимати све правне радње које су у вези са овим спором", да се пуномоћ односи на сва овлашћења садржана у члану 305. Закона о парничном поступку и да радње у поступку које пуномоћник предузме у границама овлашћења из те пуномоћи имају исто правно дејство као да их је лично предузео.

Како је тужба у предметном управном спору поднесена 18.8.2004. године, а то пуномоћје адвокату Р. услиједило у фебруару 2006. године, јасно је да тај пуномоћник није био у ситуацији да благовремено поднесе тужбу против оспореног акта. Оно је као такво правно ваљано само за даље заступање тужиоца, па из тога слиједи да подношење тужбе у овом управном спору није одобрено ваљаним пуномоћјем или посебним одобрењем тужиоца у вријеме доношења побијане пресуде. Међутим, у поступку доношења нижестепене пресуде то пуномоћје је третирано правоваљаним и за подношење тужбе, па како је она уважена, слиједило би да постоји основ да се захтјев заинтересованог лица уважи на начин да се побијана пресуда укине и предмет врати нижестепеном вијећу на поновни поступак у смислу одредаба члана 49. став 2. и 3. ЗУС-а. Преиначење пресуде на начин да се тужба одбаци, правно не би било могуће из разлога што С. Г. – В., као подносилац тужбе, није на правоваљан начин позвана да у одређеном року отклони недостатак пуномоћја за подношење тужбе. Наиме, у напријед наведеном акту овог суда од 13.2.2006. године њој је наложено да у року од петнаест дана достави доказе да је сродник тужиоца по крви или по тазбини или да је запосленик службе за пружање бесплатне правне помоћи, дакле, да достави доказе да може бити поуномоћник тужиоца у овом управном спору, односно за подношење предметне тужбе у смислу одредаба члана 301. став 1. ЗПП-а. Међутим, позив је требало да буде у складу са одредбама члана 309. став 2. ЗПП-а, тако да гласи на обавезу на подношење пуномоћја тужиоца у одређеном року (ако она може да буде пуномоћник), односно одобрење тужиоца на поднесену тужбу (што је правно могуће и кад је тужба поднесена од лица које не може бити пуномоћник).

Међутим, из списка предметне управне ствари произилази да је након доношења те пресуде услиједило нотарски овјерено пуномоћје тужиоца, послано телефаксом дана 26. марта 2007. године, којим он поново овлашћује В. Р., адвоката из Б. Л. да га заступа у овој ствари (да "може предузимати све правне радње код надлежних управних органа и суда"), а уз то, одобрава "све до сада предузете радње" у његово име од стране Р. С. из Г. и С. Г.-В. из Б. Л. у вези са предметним станом.

На тај начин извршена је ратихабиција предузете радње од стране С. Г. – В. на плану подношења тужбе у предметном управном спору, а тиме је отпала и сврсисходност, а отуда и правна могућност укидања побијане пресуде, у којој је, иначе, правилно указано на неправилност одбацивања захтјева тужиоца за враћање посједа предметног стана прије него је услиједила активност органа управе на плану отклањања недостатака тога захтјева на основу одредаба члана 56. став 1. и 2. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 13/02).

Према одредбама члана 334. став 1. ЗПП, правно ваљан је поднесак дат телефаксом. Из тога слиједи правоваљаност напријед наведеног пуномоћја од 26. марта 2007. године како за управни, тако и за овај, судски поступак. Отуда отпада основаност приговора заинтересованог лица о недостаску оригиналног пуномоћја.

Из списка предмета произилази да је уз тужбу приложена само фотокопија захтјева тужиоца, датираним са 6.4.2000. године (на одговарајућем обрасцу) за враћање предметног стана, у којем је Р. С. означена као његов пуномоћник. Међутим, поступак у тој управној ствари проведен је по захтјеву који је Одејеку Б. Л. непосредно предала у његово име Р. С. дана 18.4.2001. године. Како по том захтјеву, датираним са 6.4.2000. године, није проведен поступак у овој ствари, нити му је дат било какав правни значај у том поступку (укључујући и дато овлашћење Р. С.), чињеница да он уз тужбу није достављен на одговор заинтересованом лицу, указује се правно ирелевантним за исход поступка у овој ствари. Отуда се и приговор заинтересованог лица по том основу, указује неоснованим.

Код таквог стања ствари, слиједи да нема основа из члана 20. ЗУС-а за уважење захтјева заинтересованог лица, па се отуда тај захтјев одбија на основу одредаба члана 49. став 1. тога закона.

Записничар
Снежана Црнојевић

Предсједник вијећа
Дарко Осмић